

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cezar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Roman Sądej

w sprawie z zażalenia **M. W.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P.

z dnia 4 stycznia 2012r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie 2 Ds ...,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 lutego 2013 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w P. zawartego w postanowieniu

z dnia 31 grudnia 2012 r.o przekazanie na podstawie art. 37 k.p.k. sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Wystąpienie zostało umotywowane tym, że w Sądzie właściwym „jest w toku kilka spraw zażaleniowych >>K.p.<< z udziałem pokrzywdzonego M. W., w których również sprawy dotyczą między innymi sędziów tegoż sądu”, w tym sędziego sprawozdawcy, a nadto skarżący dąży do „przeniesienia przedmiotowej sprawy poza okręg Sądu Okręgowego w P.” Może więc powstać „w opinii publicznej przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przedmiotem rozpoznania Sądu właściwego jest zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia, podjęte na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

wobec tego, że postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby (rzekomego poświadczenia nieprawdy przez lekarza, mającego wypełnić dyspozycję art. 271 § 3 k.k.) zostało prawomocnie zakończone. Rozstrzygnięciu podlega zatem tylko kwestia, czy rzeczywiście zaistniała powaga rzeczy osądzonej, czyli z pewnością nie jakakolwiek „sprawa” dotycząca sędziów Sądu właściwego, w tym sędziego sprawozdawcy. Wniosek skarżącego się o wyłączenie od rozpatrzenia zażalenia wszystkich sędziów został pozostawiony bez rozpoznania (postanowienie – k. 41). Sędzia sprawozdawca nie występował w tej sprawie na podstawie art. 42 § 1 k.p.k. o wyłączenie go z powodu zaistnienia okoliczności wskazanych w art. 41 § 1 k.p.k.

Zatem nie zostały wskazane i nie zachodzą żadne okoliczności mogące wywołać w opinii publicznej przekonanie o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy przez Sąd właściwy.

Dobro wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k., wymaga niezwłocznego rozpoznania sprawy zawisłej przed tym Sądem od ponad roku.